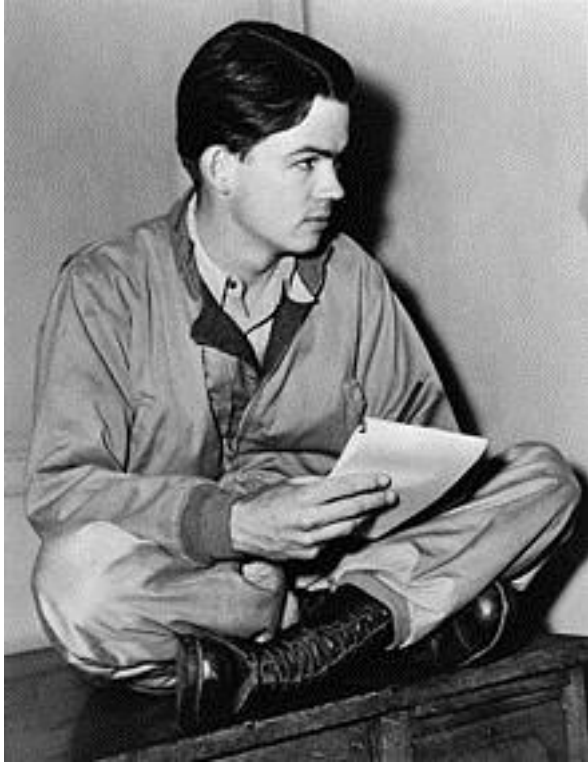

Bill Mauldin se narodil v MOUNTAIN PARK v Novém Mexiku 29. října, 1921. V dospívajícím věku se rozhodl, že se stane profesionálním kresličem (cartoonist) kreslených filmů a po základní škole navštěvoval akademii výtvarného umění v Chicagu.

V roce 1940 vstoupil dobrovolně do armády USA a začal malovat kresby do zpravodajských novin, 45th pěší divize. V roce 1943 se zúčastnil invaze na Sicílii v Itálii. Následující rok, se stal trvalým výrobcem kreslených obrázků pro Stars and Stripes - hvězdy a pruhy. Jeho

kresby často uváděly dva pěšáky nazvané Willy a Joe Willy byl namalován, podle jeho kamaráda Irwina Richtera a Jpe se stal synonymem průměrného amerického vojáka (GI man)

Během července 1943 v italském tažení ,začal pracovat pro americké vojenské noviny-Stars and Stripes- Hvězdy a Pruhy.Než byl formálně převelen do Stars and Stripes,dostal vlastní jeep,v kterém putoval po přední linii a sbíral materiál, který dodával do časopisu.Musel udělat šest kreseb týdně a tyto kresby viděli vojáci v celé Evropě i ve Spojených státech. Ministerstvo války velmi podporovalo tuto činnost nejen proto,že časopis pomáhal zveřejnit pozemní síly a vojáky na frontě,ale také ukázat ponurou a hořkou stranu války a ne zrovna snadná vítězství.

Willy byl na titulní stránce časopisu TIME v 18.června 1945 a Mauldin vydal 21.července 1961

samostatný výtisk kreseb

Někteří důstojníci,sloužící v armádě ještě před válkou,neměli zrovna Mauldina v lásce.Jeho parodie na poslušnost a plnění rozkazů, se nelíbili starým frontovým velitelům. Generál George Patton si jednou pozval Mauldina do kanceláře a vyhrožoval, že toho „ osla nechá ve vězení“, pro "rozšiřující se disent," po jedné z Mauldin-ových kreseb,kdy Patton požadoval, že všichni vojáci musí být hladce oholeni vždy, dokonce v boji. Ale Dwight Eisenhower, nejvyšší velitel Evropské operace, vzkázal Pattonovi,aby Mauldina propustil, protože cítil, že Mauldin- ovo kresby daly vojákům průchod jejich zklamání. Mauldin později řekl:" Já jsem vždy obdivoval Pattona. Ó!, jistě,byl šílený bastard On byl blázen. Myslel si, že žije v jiném století. Vojáci byli jeho otroci. Já jsem neměl rád tento postoj, ale respektoval jsem jeho teorie a techniku,s kterou dostal své lidi tam,kam potřeboval.

Mauldina udělaly kresby hrdinou u prostých vojáků. Gis(vojáci) mu často přičítali to,že jim pomohl projít krutostmi války.Jeho spojitost s prostými vojáky se zvýšila v září 1943, kdy byl zraněn na rameni německým šrapnelem při návštěvě strojní obsluhy děl blízko Monte Cassina.

Na konci války obdržel vyznamenání [Legion of Merit](#) za zásluhy a jeho kresby. (Mauldin chtěl ve svých kresbách Willyho a Joe zabít v posledním dnu boje války, ale časopis *Stars and Stripes* toto odmítl.

"Jen mi dejte aspirin. Já jsem již nějaké purpurové srdce dostal"

V roce 1945, ve věku 23 let, Mauldin vyhrál Pulitzerovu cenu za sbírku jeho prací „Na Frontu“, Byl to bestseller. Kresby jsou propojené silně vzrušeným vyprávěním jeho pohledu na válku.

Co je Pulitzerova cena

Pulitzerova cena je americká cena za úspěchy v novinářství, literatuře a hudební kompozici. Byla ustanovena američanem (maďarského původu) vydavatelem Josefem Pulitzerem v roce 1917 a je spravována Columbijskou univerzitou v New York City. Ceny se vyhrávají ročně v dvaceti jedné kategoriích. V dvaceti z těchto, každý vítěz přijímá certifikát a finanční ocenění 10,000 US dolarů. Vítěz ve třídě veřejných služeb konkurence novinářství, vyhraje zlatou medaili, kterou je vždy ohodnocena redakce novin, ačkoli může být individuální.

Historie

Novinový vydavatel Josef Pulitzer odkázal v závěti Columbijské univerzitě finanční částku pro uskutečnění novinářské školy a ustanovil částku 250,000 dolarů na přidělování cen a stipendií. Specifikoval "čtyři ceny za novinářství, čtyři za knihy a dramata, jednu za vzdělání, a čtyři na stipendia. první Pulitzerovy ceny byly předávány 4 června 1917; nyní se oznamují již v dubnu.

Mezi mnohými vyznamenanými byl i Joe Rosenthal z Associated s jeho veleslavnou fotografií Marines vztyčení americké vlajky na Mount Suribachi v Iwo Jimě.

Někteří významní: President [John F. Kennedy](#) for [Biography](#), [John Steinbeck](#), [Margaret Mitchell](#), [Alfred Chandler](#), [Saul Bellow](#), [Ernest Hemingway](#), [Eudora Welty](#), [Harper Lee](#), [William Faulkner](#), [Upton Sinclair](#), [Toni Morrison](#) for [Fiction](#) [Roger Ebert](#) for [Criticism](#) [Tennessee Williams](#), [Arthur Miller](#), [Rodgers and Hammerstein](#), [Stephen Sondheim](#) and [Jonathan Larson](#) for [Drama](#) [Alice Walker](#) for [The Color Purple](#), [Cormac McCarthy](#) for [The Road](#), and [David Mamet](#) for [Glengarry Glen Ross](#)

Vyšetřujete je?, hernajs to je moje ozbrojená četa

Po druhé světové válce se Mauldin obrátil k přitahujícím politickým kresbám, vyjádření k obecně občanským svobodám, jako americký Civil Liberties Union. Tyto kresby ale nebyly dobře přijaty novinovými vydavateli, těmi kdo doufali ve větší apolitičnost Wilyho a Joe. Ale Mauldinův pokus vnést Willyho a Joa do občanského života byl neúspěšný, jak doloženo v jeho pamětech, " Zpět domů", v roce 1947.

V roce 1959, vyhrál Pulitzerovu cenu znovu, za kresbu zobrazujícího Doctora Zhivaga od Borise Pasternaka v sovětském GULAGU s titulem "Já jsem vyhrál Nobelovu cenu za literaturu. Jaký byl váš zločin?"

Setkání s Pattonem **Meeting Patton**

Setkání mezi Pattonem a Mauldinem uspořádané poté, co Patton mu vyhrožoval, že zastaví distribuci Stars and Stripes v 3rd armádních oblastech, kvůli kresbám a fotografiím, které zobrazují vojáky v "nevojenském" zjevu. Mauldin se odvolává na toto setkání v jeho knize, "mosazný prsten," publikovaný v roce 1972: "seděl tam, velký jako život, dokonce na tuto distanc jsem viděl tu záplavu vyznamenání přes jeho hrud' až na jeho ramena, jako kdyby měla pokračovat až dolů na záda."

“ 'tak tedy seržante, o těch obrázcích, co vy kreslíte, vy už jste někdy viděl takové vojáky jako tyto? Vy víte, že tohle není dobrá a nepřitahující přesná reprezentace amerického vojáka. Vy z nich děláte vandráky. Žádná úcta k armádě. Ani k důstojníkům, ani k sobě!“ Pattonem grilovaný Mauldin si dokonce myslel, že " si vzájemně rozumějí právě teď. Později Mauldin napsal : "studuji Pattonovy reakce kdy pobočník generála Dwight D. Eisenhowera námořní kapitán. Harry Butcher četl můj popis setkání jemu přes telefon. Když mě citoval, že jsem mu řekl, že nezměním kresby, tak se Eisenhower pochechtával, ale když došel do části mého dopisu, kde mi Patton říká, abych se vícekrát neukazoval v 3rd. armádě, tak už řval smíchy."

Poté co Ernie Pyle, (nejpopulárnější americký novinář ve druhé světové válce,) napsal článek o Mauldinově práci, byl přijat r.1944 do United Feature Syndicate a jeho kresby se začaly objevovat v novinách po Spojených státech. Později řekl: "Já jsem kreslil obrázky pro

a o vojácích, protože jsem viděl jejich život a rozuměl jejich bolení břichů. Já jsem chtěl pro ně něco udělat humorem, který přijde, dokonce když si myslíte, že život je víc než ubohý."

V jeho vlastním životopise "Na Frontu" (1945) Mauldin argumentoval: "Nejistější způsob jak se stát pacifistou je, připojit se k pěšímu pluku. Nenakreslím pěšáka aby vypadal vznešeně, protože on nemohl vypadat vznešený v boji. Ještě tam je nějaká jistá šlechta a důstojnost u bojových vojáků a zdravotních lékařů se špínou v uších. Jsou hrubí a jejich jazyk se stává hrubý, protože bojují o holý život bez konvence a delikátnosti. Jejich šlechta a důstojnost zmizí z cesty kterou žijí, v nesobecké pomoci sobě navzájem. Oni jsou normální lidé, kteří byli posláni tam kde jsou a jejichž reakce a city byly formové okolnostmi. Jsou tam džentlmeni a neotesanci; inteligenti a hlupáci, talentovaní a bez talentu."

Během války Mauldin vymyslel postavy Willyho a Joa. Později řekl v Studs Terkel: "Villy a Joe opravdu existovali, viděl jsem je v pěchotní rotě. Byli z pěší divize z McAlester v Oklahomě. Byli to Indiáni, hodně skoupý na slovo a dobří chlapi. Tito dva chlapi byli založeni na těchto Oklahomans to jsem věděl. Tito lidé opravdu udělají ideální vojáky z pěšího pluku. Skoupí na slovo, oni neberou cokoli příliš vážně a nejsou šťastní tím co dělají, ale také nejsou jako ryba na suchu. Oni umí vlítnout do bláta i střilet. Je to nějaký jhozápadní druh zvláštnosti. Nebudete od nich čekat nikdy nějaké svinstvo."

Bill Mauldin využil svoji popularitu vydáním sérií knih, [Up Front](#) (1945), [Willie & Joe: Stars and Stripes](#) (1945), [Willie and Joe: Back Home](#) (1947), [A Sort of a Saga](#) (1949), [Bill Mauldin's Army](#) (1951), [Bill Mauldin in Korea](#) (1952) and [Up High](#) (1956).

Jako člen spojené Feature Syndicate Bill Mauldin-ovy kresby zaútočily na rasismus, Ku Klux Kluxklan a macCarthyismus . Objevily se v novinách všude po Spojených státech. Mauldin-ovy kresby byly nepopulární v novinách v malých městech kde měl potíže s publikací Rozčarovaný Mauldin se vzdal na dlouho kreseb.

Mauldin, člen Demokratické strany neúspěšně kandidoval do kongresu Spojených států v 28.okresu v New Yorku.Později řekl:"skočil jsem oběma nohama do kampaně a byl jsem velmi upřímný kandidát, ale otázky které měly co dělat se zahraniční politikou, či národní politikou, jsem nezvládal. Já jsem starý Trumanův Democrat, Na jejich vkus jsem byl pěkně vlevo."

V roce 1958 Mauldin nahradil do penze odcházejícího Daniela Fitzpatricka v St. Louis Post-Dispatch. Tyto noviny byly ochotné zveřejňovat jeho silné politické názory. V roce 1959 vyhrál další Pulitzer cenu za jeho kresbu „ vyhrál jsem Nobelovu cenu za literaturu. Jaký byl váš zločin?“

V roce 1962 se Mauldin přesunul do Chicaga Sun - Times kde pracoval s dalším radikálním výrobcem kreslených obrázků Jakubem Burckem. Jeho kresba plačícího Abrahama Lincolna v případě smrti Johna F. Kennedyho, se stala jednou z nejslavnějších kreseb v americké historii.

Další knihy od Mauldina [What's Got Your Back Up?](#) (1961), [I've Decided I Want My Seat Back](#) (1965), [The Brass Ring](#) (1971), [Mud and Guts](#) (1978), [Hurray for B.C.](#) (1979) and [Let's Declare Ourselves Winners and Get the Hell Out](#) (1985

Bill Mauldin zemřel na selhání dýchacích cest v sanatoriu v Newport Beach, Kalifornie,

22.ledna, 2003

Bill Mauldin byl pochován 29 ledna 2003 v Arlington National Cemetery, Section 64, Grave 6974. Accordingly, he is now at rest among his beloved GI's. Odpočívá nyní mezi svými milovanými GI muži.

Bill Mauldin byl třikrát ženatý. Toto je jeho 16-letý syn, přebírající vojenské pocty.

Arlington National Cemetery, Section 64, Grave 6974.

WILLIAM H
MAULDIN

TEC3

US ARMY

WORLD WAR II

OCT 29 1921

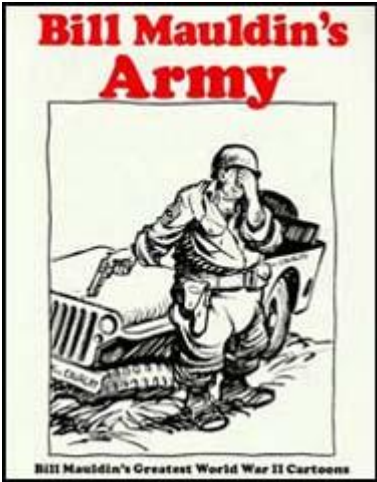
JAN 22 2003

LM PH

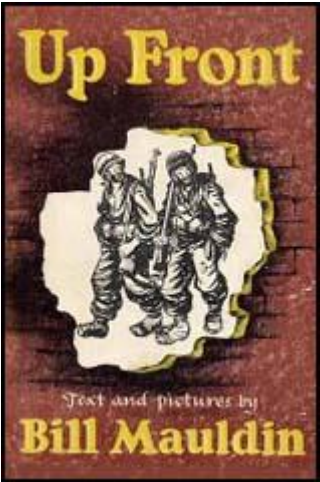
CARTOONIST

WILLIE & JOE

Bill Mauldin died of respiratory failure at a nursing home in [Newport Beach, California](#), on 22nd January, 2003.

[Bill Mauldin's Army](#)

[Up Front](#)